

## Què voldrà dir parlar de Nova Evangelització?

Dll, 23/05/2011 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

A mi m'agrada el tema de l'Atri dels Gentils, probablement perquè és un plantejament que els que hem crescut en els moviments d'Acció Catòlica sentim molt proper. Crec que val la pena aquest intent de donar visibilitat pública a aquesta frontera de debat i diàleg entre creients i no creients. Però també crec que això té sentit en una Església on cada un de nosaltres viu en la seva vida de cada dia el seu petit atri de trobada franca amb els no creients del seu entorn.

Però, és clar, això ens demana aprendre a parlar als altres de la nostra fe des de la relacions humanes autèntiques d'amistat que a nosaltres ens enriqueixen, també, com a creients. Només en l'àmbit d'una amistat sincera que respecta l'altre, el seu viscut, que reconeix l'altre com algú que té molt a donar-me, que no parteix de l'arrogància de la certesa absoluta ni de la condescendència, el diàleg veritable és possible.

I aquest diàleg, aquesta vida compartida, esdevé llavors signe de la presència de Déu en l'altre, en el món, més enllà de les fronteres de l'Església. I per que els cristians compartim vida amb tants homes i dones que, des de la indiferència, des de l'agnosticisme, des de la recerca honesta, viuen el quefer quotidià, l'Església també s'hi fa present. Sense una experiència creient de la trobada amb l'altre com a ésser humà, portador de llavor de Déu... sense reconèixer que allò millor del que l'altre és capaç li ve de Déu i forma part del Déu que se'ns manifesta en el món, viure la duresa de la vida diària és ben difícil, i afegir-un plus d'explicitació de la fe, encara més.

Per això em sap tan de greu que [entre els assessors](#) del recentment creat Pontifici Consell per a la Nova Evangelització només hi hagi responsables darrers d'associacions com Comunió i Alliberament, Neocatecumenals, Opus Dei, al costat de personalitats del món universitari i teològic (Universitat Gregoriana, altres professors universitaris) o superiors d'ordres religioses.

No perquè ells hi siguin, sinó perquè només hi ha una determinada manera de fer i d'entendre l'Evangelització. I creiem que parlar d' Església com a comunió vol dir reconèixer que cadascú des de la nostra realitat, des del nostre carisme i vocació, intentem fer present Crist enmig de la nostra societat, convocant els homes i dones del nostre segle a l'aventura de la vida viscuda des de Déu. I l'Evangelització ens interessa a tots, i tots estem caminant en un camí sovint estret, difícil. Potser el Pontifici Consell ja ha trobat la resposta als reptes de la Nova Evangelització; potser la vol trobar només al costat de determinades realitats d' Església. Ni l'Acció Catòlica, ni la Comunitat de Sant'Egidio, per posar només dos exemples mereixien aquest despreci.

Però poc a poc ens anem acostumant a continuar treballant des de la perifèria eclesial a la que ens empenyen determinades actituds. Perifèria en quan a decisió i incidència en els àmbits eclesials, però convençuts del valor de l'experiència de fe viscuda a Galilea.